

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: H. Q. N.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 29. 10. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2024, č. j.
OAM-1032/ZA-ZA11-HA13-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 16. 9. 2024, č. j. OAM-1032/ZA-ZA11-HA13-2024 rozhodl žalovaný tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 8. 2024 je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), protože řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

II.

Žaloba

2. V žalobě namítal žalobce nesprávné posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ze strany žalovaného. Dle názoru žalobce nevzal žalovaný dostatečně v potaz, že žalobce považuje ČR za svůj domov, má zde rodinné vazby (družku a syna). Syn bydlí poblíž a má české státní občanství. Dále měl žalovaný nedostatečně přihlídnout k faktu, že žalobce byl naposledy v zemi původu před dlouhou dobou. Od té doby se mělo v zemi původu mnohé změnit a žalobce by tam nyní nezapadl. Rovněž žalobce zdůraznil, že odloučení by nesla velmi těžce jeho družka. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě ze dne 12. 11. 2024 žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní. Žalovaný zopakoval, že žalobce v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 6. 2022 označil za důvod podání své žádosti legalizaci svého pobytu na území ČR. V ČR chtěl zůstat se svým synem a také kvůli tomu, že zde pobývá velmi dlouho a přivykl zdejšímu životu. Ohledně nových skutečností tvrzených žalobcem, tj. že ve Vietnamu nemá žádný majetek a dostal výjezdní příkaz, přičemž jeho syn a družka chtějí, aby zůstal v ČR na jejichž základě požaduje opětovné meritorní posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný konstatoval, že tyto skutečnosti nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě a taktéž ani důvodem pro změnu či nové meritorní posuzování jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu má soud za prokázané, že v případě žalobce se skutečně jedná o opakovanou žádost dle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť se v jeho případě jedná již o druhou žádost.
8. Dále má soud ze správního spisu za prokázané, že první žádost žalobce na území ČR je datována ke dni 30. 6. 2022. Za důvod podání žádosti označil tehdy žalobce svůj dlouhodobý pobyt v ČR a přivyknutí zdejšímu stylu života. Přál si zůstat v ČR a zlegalizovat svůj pobyt. Dále tvrdil, že má jeho syn české občanství a rád by tu sním zůstal, ve Vietnamu by musel začínat od začátku. Řízení o žádosti bylo skončeno rozhodnutím ze dne 1. 9. 2022, č. j. OAM-645/ZA-ZA11-HA13-2022 (PM 21. 9. 2022), jímž nebyl udělen žalobci azyl dle § 12,

13 a 14 zákona o azylu a současně bylo rozhodnuto o nemožnosti udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodů dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který rozsudkem ze dne 19. 5. 2023, č. j. 17 Az 19/2022 - 69 řízení zastavil (PM 22. 5. 2023). V aktuálně podané žádosti ze dne 6. 8. 2024 uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména to, že v ČR žije již 39 let a Vietnam za tu dobu navštívil pouze třikrát. Ve Vietnamu nemá kde bydlet a bratři mu nemohou pomoci. Jeho syn i družka jsou z nastalé situace nešťastní a rádi by, aby mohl žalobce setrvat v ČR. Dále žalobce potvrdil, že tyto skutečnosti uváděl již v rámci řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu.

9. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.“*
10. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
11. Soud v rámci výše uvedeného přezkoumával, zda žalobce uvedl nové azylově relevantní skutečnosti nebo podstatnou změnu okolností, které měly být vzaty v potaz a nebyly uvedeny již v předcházejících žádostech o mezinárodní ochranu, resp. nebyly uvedeny proto, že žalobci nebyly známy; současně s tím se soud zabýval otázkou, zda se situace v zemi žalobce skutečně změnila natolik, aby odůvodňovala přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, resp. nové zhodnocení těchto důvodů.
12. Viz rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č.j. 7 Azs 28/2011-74 *„Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřijatelnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděnými žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“*
13. V první žádosti ze dne 30. 6. 2022, již žalobce podal na území ČR, označil jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany to, že v ČR žije již velmi dlouho a přivyknul zdejšímu stylu života. Přeje si zde zůstat a zlegalizovat svůj pobyt. Dále tvrdil, že má jeho syn české občanství a rád by tu s ním zůstal. Ve Vietnamu by musel začínat od začátku.
14. V aktuálně podané žádosti ze dne 6. 8. 2024 uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména to, že v ČR žije již 39 let a Vietnam za tu dobu navštívil pouze třikrát. Ve Vietnamu nemá kde bydlet a bratři mu nemohou pomoci. Jeho syn i družka jsou z nastalé situace nešťastní a rádi by, aby mohl žalobce setrvat v ČR. Dále žalobce potvrdil, že tyto skutečnosti uváděl již v rámci řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu.
15. Pro posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu jako přípustné je dle § 11a odst. 1 zákona o azylu nezbytné splnit dvě kumulativní podmínky. První podmínku [§ 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu] tvoří povinnost uvést nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. V daném případě žalobce nově

oproti první žádosti tvrdil, že nemá ve Vietnamu žádný majetek a byl mu uložen výjezdní příkaz. Druhá podmínka [§ 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu] klade na nově tvrzené skutečnosti či zjištění další nároky, a to že musí svědčit o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z tvrzení žalobce nedospěl soud k závěru, že by mohl být žalobce vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Za současného stavu rovněž nelze žalobcovy důvody podřadit ani pod žádný důvod uvedený v ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), b) nebo c) zákona o azylu, neboť žalobci v souvislosti s jeho novými tvrzeními nehrozí závažná újma a) trestu smrti či popravu, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalobcova tvrzení dle názoru soudu sledují ryze účelovou snahu o legalizaci jeho pobytu, neboť po posouzení celé věci nezbyvá než konstatovat, že žalobce neuvedl, a ani se neobjevily, žádné nové skutečnosti nebo zjištění, která nebyla bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. V tvrzeních žalobce tedy žalovaný logicky neshledal žádné důvody, které by bylo možné podřadit pod nově tvrzené azylově relevantní důvody dle § 12 a § 14a zákona o azylu.

16. V tomto směru nutno také odkázat na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný zabýval i možnou změnou okolností v podobě zahlázení odsouzení žalovaného, kdy z téže příčiny byla v případě posouzení jeho první žádosti aplikována vylučující klauzule dle § 15a zákona o azylu. Ani v této části nedošlo k žádné změně, ke které by bylo možné přihlédnout.
17. Současně si žalovaný pro řízení zajistil i aktuální informace o zemi původu (informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 4. června 2024), z níž mimo jiné vyplývá, že se situace v zemi původu nijak od doby řízení o první žádosti žalobce nezměnila, resp. nezměnila se způsobem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany; ani žalobce ostatně v tomto směru nic netvrdil.
18. Co se týče žalobcem tvrzeného zázemí v ČR a jeho integrace v ČR, nezbyvá než uvést, že tyto skutečnosti jsou jednak z pohledu institutu mezinárodní ochrany bez dalšího irelevantní, o čemž svědčí i výsledek řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kde uváděl tytéž důvody. Pakliže v těchto oblastech života žalobce došlo k podstatným změnám z pohledu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, byl žalobce povinen tyto skutečnosti rozvést a upřesnit již v žádosti, což neučinil. Nad rámec toho ale soud podotýká, že jakékoliv vztahy na území ČR nejsou důvodem pro udělení žádné ze základních forem mezinárodní ochrany, protože zásah do nich nenaplňuje znaky pronásledování či vážné újmy (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Azs 186/2022-48 ze dne 15. 2. 2024, č. 4589/2024 Sb. NSS).
19. Tytéž závěry přijal NSS i ve vztahu k čl. 8 Úmluvy: rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2024, 5 Azs 257/2023 – 50 „Stěžovatelka také v kasační stížnosti tvrdila zásah do rodinného života jak svých dětí žijících na území České republiky, tak i svého. Nejvyšší správní soud nicméně připomíná, že i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývají poměrně přísné podmínky pro nastoupení tzv. extrateritoriálního účinku článku 8 Úmluvy (například rozsudek ze dne 6. února

2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Ustanovení článku 8 Úmluvy „neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009–65). Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR (viz. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008–52).“ nebo na závěry učiněné v rozsudku ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019 – 27 „Judikatura Nejvyššího správního soudu sice nevylučuje, že by zásah do rodinného či soukromého života cizince mohl představovat hrozbu vážné újmy a důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 zákona o azylu; vychází však konstantně z toho, že se jedná o výjimečné případy pramenící z mimořádných okolností, např. má-li cizinec manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27), nebo žije-li cizinec v České republice fakticky od narození a studuje střední školu, v zemi původu nemá žádné příbuzné a neovládá tamní jazyk (viz rozsudek ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018 - 32). O žádné takové ani jiné mimořádné okolnosti se ovšem v případě stěžovatele nejedná. Jeho vztah s českou partnerkou rozhodně nelze bez dalšího považovat za natolik intenzivní, aby se mohl stát důvodem pro opakované rozhodování o udělení mezinárodní či doplňkové ochrany. Mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze chápat jako neomezený závazek státu respektovat volbu stěžovatele a jeho přítelkyně ohledně země jejich společného pobytu. Při stanovení rozsahu povinností státu je nutno uvážit okolnosti každého konkrétního případu, k čemuž v daném případě došlo, a Nejvyšší správní soud se v tomto směru ztotožňuje se závěry krajského soudu, vč. toho, že hodlá-li stěžovatel svůj vztah dále rozvíjet v České republice, je třeba, aby zde svůj pobyt zlegalizoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců.“

20. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť žalobce ve svém případě neuvedl žádné nové skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný tedy zcela v souladu se zákonem o azylu aplikoval ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu a k žalobcem tvrzeným skutečnostem nepřihlížel jako k nově přípustným tvrzením. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. ledna 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně